

Elijah - On Numara

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Millerci hareket, Yeşaya kitabının yedinci bölümünde, MÖ 742'de başlayan altmış beş yıllık bir kehanetle temsil edilmişti. Yeşaya döneminde gerçekleşen o altmış beş yıl, 1798'den 1863'e kadar olan altmış beş yılı temsil eder. Alfa ve Omega her zaman sonu başlangıçla birlikte tasvir eder. Altmış beş yıllık kehanet, İsrail'in kuzey ve güney krallıklarına karşı "yedi kez"lik laneti tanımlar. Kuzey krallığına yönelik ilk "yedi kez"lik dönem, Yeşaya'nın bu kehaneti Kral Ahaz'a sunduktan on dokuz yıl sonra, MÖ 723'te başladı. Güney krallığına yönelik son "yedi kez"lik dönem ise altmış beş yılın sonunda, MÖ 677'de başladı.

Efrayim'e karşı "yedi zaman" lanetinin ilki 1798'de sona erdi; bu, Daniel'in sekizinci ve dokuzuncu bölümlerindeki Ulai Nehri görüşünün mührünün açıldığı "sonun zamanı"ydı. Bu tarih, peygamberlik açısından hem birinci meleğin mesajının gelişini hem de Millerci hareketin peygamberi başlangıcını işaretledi. Yahuda'ya karşı "yedi zaman" lanetinin sonuncusu 1844'te sona erdi; bu, üçüncü meleğin mesajının gelişiydi. On dokuz yıl sonra, 1863'te, öngörünün başlangıcında temsil edilen altmış beş yıl, Millerci hareketin sonunu ve Laodikya Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin başlangıcını işaretledi. 1863'ten yedi yıl önce, 1856'da, James White, Millerci hareketin artık Filadelfya kilisesi olmaktan çıkıp Laodikya kilisesi hâline geldiğini dile getirmeye başladı. Torunu, Ellen White'ın biyografisini yazarken 1856'nın tarihçesinden ve Laodikya mesajından söz eder.

Laodikya Mesajı

Şabat'ı tutan Adventistler, Vahiy'in 2 ve 3. bölümlerindeki yedi kiliseye yönelik mesajların, yüzyıllar boyunca Hristiyan kilisesinin yaşadığı deneyimi resmettiği görüşünü benimsemişlerdi. Onlar, Laodikya kilisesine yönelik mesajın, artık "sözde Adventistler" diye adlandırdıkları, haftanın yedinci günü Şabatını kabul etmemiş olanlara uygulandığı sonucuna vardılar. 9 Ekim tarihli Review'de yayımlanan kısa bir başyazıda James White, şu ifadeyle giriş yaparak düşündürücü bazı sorular gündeme getirdi:

Soru yeniden gündeme gelmeye başlıyor: 'Nöbetçi, geceden ne haber?' Şimdilik yalnızca, ilişkili oldukları konuya dikkat çekmek amacıyla sorulmuş birkaç soruya yer var. İnaniyoruz ki yakında kapsamlı bir yanıt verilecektir.-Review and Herald, 9 Ekim 1856.

Sorduğu on bir soru içinde, doğrudan Laodikyalılara odaklanan altıncı olandı.

6. Laodikyalıların hâli (ılık, ne soğuk ne sıcak) üçüncü meleğin mesajını benimsediğini söyleyenlerin cemaatinin durumunu uygun biçimde gözler önüne sermiyor mu? - Ibid.

Son soru meseleyi açığa çıkarıyor:

11. Bir halk olarak durumumuz buysa, Gerçek Tanık'ın 'öğüdü'ne kulak vermedikçe Tanrı'nın lütfuna umut beslemek için gerçek bir dayanağımız var mı? Sana, zengin olman için benden ateşte arıtılmış altın satın almanı; giyinmen ve çıplaklığının utancı görünmemesi için beyaz giysiler almanı; ve görmen için gözlerine göz merhemi sürmeni öğütüyorum. Sevdiğim herkesi azarlar ve terbiye ederim; bu yüzden gayretli ol ve tövbe et. İşte, kapıda durup kapıyı çalıyorum; biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına girerim, onunla birlikte yemek yerim, o da benimle. Yenen kişiye benimle birlikte tahtımda oturmasına izin vereceğim; nitekim ben de yendim ve Babamla birlikte O'nun tahtına oturdum. Vahiy 3:18-21.-Aynı yerde.

Açıktır ki James White, işin gerçeğinin farkına yeni yeni varıyordu. Review dergisinin bir sonraki sayısı, aynı başlık altında, yedi kiliseye ilişkin yedi sütunluk bir sunuma yer verdi. Açılış sözlerinde şöyle dedi:

Bazı modern yorumcularla şu konuda hemfikir olmalıyız: Bu yedi kilise, Hristiyan çağının tamamını kapsayan yedi zaman diliminde, Hristiyan kilisesinin yedi durumunu temsil ettiği şeklinde anlaşılmalıdır.-Ibid., 16 Ekim 1856.

Daha sonra kehanete geçti ve her bir kiliseyi ayrı ayrı ele aldı. Yedinciye, Laodikya kilisesine gelince, şöyle dedi:

Bu kilisenin üzücü tasviri, bir halk olarak bizim için ne kadar da alçaltıcıdır. Ve bu korkunç tasvir, mevcut halimizin en mükemmel resmi değil midir? Öyledir; ve Laodikya kilisesine yönelik bu sorgulayıcı tanıklığın gücünden kaçmaya çalışmanın hiçbir faydası olmayacaktır. Rab, onu kabul etmemize ve ondan fayda görmemize yardım etsin.-Aynı yer.

Laodikya kilisesine iki sütun ayırdıktan sonra, kapanış sözleri güçlü bir çağrıda bulundu:

Sevgili kardeşler, dünyayı, benliği ve şeytanı yenmeliyiz; yoksa Tanrı'nın Egemenliği'nde payımız olmayacaktır. . . . Bu işe derhal sarılın ve imanla tövbe eden Laodikyalılara verilen lütf dolmuş vaatleri sahiplenin. Rab'bin adıyla ayağa kalkın ve ışığınız O'nun mübarek adının yüceliği için parlansın.-Ibid.

Sahadan gelen tepki heyecan vericiydi. Ohio'dan G. W. Holt 20 Ekim'de şöyle yazdı:

"Evet, Tanrı'nın buyrukları ve İsa'nın imanı ile üçüncü mesajda bulunan bizlerin, bu sözlerin yöneltildiği kilise olduğuna gerçekten inanıyorum; ve görebilelim diye, denenmiş altını, beyaz giysileri ve göz merhemini talep etmede ne kadar acele etsek azdır.-Ibid., 6 Kasım 1856."

Kuzeydoğu'dan bu konuda yeni bir ses yükseldi: Massachusetts'in Princeton kentinden Stephen N. Haskell. Birinci Gün Adventisti olarak 20 yaşında vaaz etmeye başlamıştı; şimdi, üç yıl sonra, üçüncü meleğin mesajını benimsiyordu. Kutsal Kitap üzerinde derinlemesine çalışan bir öğrenci olarak, yedi kilise konusunu tanıtan White'ın kısa ilk başyazısını gördükten sonra, Review için kapsamlı bir yazı kaleme almaya karar verdi:

"Değinen konu, son birkaç aydır benim için derin bir ilgi konusu olmuştur. . . . Bir süredir, iyi saydığım birçok nedenle, Laodikyalılara yönelik mesajın bize—yani üçüncü meleğin mesajına inananlara—ait olduğu kanaatine vardım. Bunlardan ikisini belirteceğim.—Ibid."

Bunu, sonuçlarına iki sütun ayırarak yapıyor. Sözlerini bitirirken şöyle dedi:

"Üçüncü meleğin mesajına dair bir teori, düğün elbisesi, yani kutsalların doğruluğu, olmadan, asla, ama asla, bizi kurtaramaz. Rab korkusunda kutsallığı tamamlamalıyız.-Ibid."

James White, Laodikya kilisesine yönelik mesaja ilişkin başyazılarını sürdürürken, Şabat'ı tutan Adventistlerin artık Review'de okumakta oldukları kavramlar şaşırtıcıydı; ancak dikkatli, dua ederek yapılan değerlendirmede bunların uygulanabilir olduğu görüldü. Editöre gönderilen mektuplar oldukça genel bir mutabakat gösteriyor ve bir uyanışın sürmekte olduğuna işaret ediyordu. Bu harekete geçirici mesajın bir heyecanın ürünü olmadığı, Nisan 1857'de yayımlanan ve "Gayretli Olun ve Tövbe Edin" başlığını taşıyan Tanıklık No. 3'teki ilk makale tarafından teyit edildi. Şöyle başlıyordu: "Rab bana, kilisenin mevcut ılık durumu hakkında bazı şeyleri görümde gösterdi; bunları size anlatacağım." -1T, s. 141. Burada Ellen White, dünyevi refah ve mülkler aracılığıyla kiliseye yönelik Şeytan'ın saldırıları konusunda kendisine gösterilenleri sundu. Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, cilt 1, s. 342-344.

Millerci hareket peygamberlik açısından Filadelfya kilisesi olarak başladı ve 1856'da Laodikya kilisesi oldu. Yedi yıl sonra hareket sona erdi ve Yedinci Gün Adventist Kilisesi Laodikya kilisesi olarak başladı ve Rabbin ağzından kusulana kadar böyle kalacaktır. Yüz kırk dört binin hareketi, tıpkı Millerci hareketin Sardis kilisesinin bünyesinden çıkması gibi, Laodikya kilisesinin bünyesinden çıktı. Yüz kırk dört binin hareketi, ilk hareketin Filadelfya'dan Laodikya'ya geçmesi ve son hareketin Laodikya'dan Filadelfya'ya geçmesi bakımından Millerci hareketle paraleldir. Millerci tarihte Filadelfya'dan Laodikya'ya geçiş noktası açıkça 1856 yılıyla işaretlenmiştir; dolayısıyla geçiş noktası son harekette de işaretlenmelidir, çünkü Tanrı asla değişmez. Geçiş noktası, Vahiy'in on birinci bölümünde sokaklarda öldürülen iki peygamberle belirlenir.

Tanıklıklarını tamamladıklarında, dipsiz çukurdan çıkan canavar onlara karşı savaş açacak, onları yenecek ve öldürecek. Cesetleri, ruhsal olarak Sodom ve Mısır diye adlandırılan ve Rabbimizin de çarmıha gerildiği o büyük kentin sokağında yatacak. Vahiy 11:7, 8.

Son hareket ölecek, sonra ayağa kalkacak ve ardından sancak olarak yeniden diriltilecekti. Böylece Cumhuriyetçi boynuzla aynı hizaya gelecekti. Cumhuriyetçi boynuz canavar için bir heykel yapar; heykelini yaptığı canavar Vahiy on yedinci bölümde ele alınır ve o canavar, ölümcül bir yara almış olan beşinci baş olarak tanımlanır; sekizinci baş olarak diriltilecekti. Yediden biri olan sekizinci olarak diriltilecekti.

Ve bir zamanlar var olup şimdi olmayan canavar, kendisi sekizincidir; yedidendir ve yıkıma gider. Vahiy 17:11.

Cumhuriyetçi boynuz o canavarın bir suretini meydana getirecekti ve bu nedenle öldürülecek, ardından diriltilecekti. Diriltildiğinde, yediden biri olmakla birlikte sekizinci baş olacaktı. Protestan boynuz, Cumhuriyetçi boynuzla aynı yeryüzü canavarına biner ve aynı peygamberi dinamiklere sahip olması gerekir. Millerci harekette Filadelfya'dan Laodikeia'ya geçiş, son harekette Laodikeia'dan Filadelfya'ya geçiş önceden örnekler.

Son hareket 18 Temmuz 2020'de ölümcül bir yara aldığında, Laodikya olarak öldü. Vahiy 11'de temsil edildiği üzere Filadelfiya'ya geçtiğinde, yediden olan sekizinci kiliseyi temsil ederdi. 2020 yılındaki ölümün, Cumhuriyetçi boynuzda bir paraleli vardı; çünkü 1989'da başlayan zamanın sonundan beri altı başkan olmuştu. Altıncı başkan ölümcül bir yara aldı; bu yara 2024'te iyileşecek. O baş, böylece 1989'da başlayan zamanın sonundan beri Amerika Birleşik Devletleri'nin sekizinci başı olacak ve yediden olacak. Her iki boynuz da sekizinciye dönüşen altıncıydı. Bu hakikat, sınama süresinin kapanışından hemen önce mühürü açılan İsa Mesih'in Vahyi mesajının büyük bir parçasıdır.

Bu nedenle, içinde bulunduğumuz tarihi örnekleyen Millerci tarih konusunda net olmak önemlidir. Ellen White, James White'm Laodikya'nın harekete uygulanmasını 1856'da teyit etti; dolayısıyla bu, insan mantığıyla türetilmiş bir uygulama değildir. Yedinci Gün Adventist Kilisesi Cumhuriyetçi boynuzla yasal olarak bağlantı kurulmadan yedi yıl önce, ilhamla Laodikya kilisesi olarak belirlendi. Bu, Yedinci Gün Adventist Kilisesi tarihinde onun çıplak, yoksul, kör, sefil ve perişan olmaktan başka bir şey olduğu tek bir gün dahi bulunmadığı anlamına gelir. Bu peygamberlik gerçeği, Hezekiel kitabının sekizinci bölümündeki dört giderek artan iğrençliği Adventizmin dört nesli olarak tanımak için bağlam ve gerekçe sağlar.

Millerci tarihe, Yeşaya 7'nin altmış beş yıllık yapısından hareketle yaklaşıldığında, yedi vakit kehanetinin Millerci hareketin tüm tarihini kuşatan peygamberî bir şemsiye olduğu anlaşılır. 1856'da Laodikya kilisesine yönelik mesaj, Millerci Adventizm için şimdiki hakikat hâline geldi. Laodikya mesajını sunan James ya da Ellen White değildi; o, Sadık ve Gerçek Tanık'tı.

Laodikya'daki kilisenin meleğine yaz: Amin olan, sadık ve gerçek tanık, Tanrı'nın yaratılışının başlangıcı şöyle diyor: İşlerini biliyorum; ne soğuksun ne sıcak. Keşke soğuk ya da sıcak olsaydın. Böylece ılık olduğun ve ne soğuk ne de sıcak olduğun için seni ağzımdan kusacağım. Çünkü, 'Zenginim, malım mülküm arttı, hiçbir şeye ihtiyacım yok' diyorsun; oysa sefil, acınacak halde, yoksul, kör ve çıplak olduğun bilmiyorsun. Sana öğüt veriyorum: Zengin olasan diye benden ateşte arıtılmış altın satın al; giyinesin diye beyaz giysiler al ki çıplaklığının utanıcı görünmesin; göresin diye de gözlerine göz merhemi sür. Sevdiklerimi azarlayıp terbiye ederim; bu yüzden gayretli ol ve tövbe et. İşte, kapıda durup kapıyı çalıyorum; her kim sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim ve onunla birlikte yemek yiyeceğim, o da benimle. Galip gelene, benimle birlikte tahtımda oturma yetkisi vereceğim; nitekim ben de galip geldim ve Babamla birlikte O'nun tahtına oturdum. Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne söylediğini işitsin. Vahiy 3:14-22.

Gerçek Tanık, bir kimse O'nun sesini "işitirse", O'nun içeri girip "onunla yemek yiyeceğini" belirtir. Laodikea kapıyı açarsa, Mesih içeri girer ve onlarla yemek yer. Mesih'in içeri girmesine izin verilirse, bir mesaj getirir; çünkü yemek yemenin sembolizmi bir mesajın kabul edilmesini temsil eder. Mesaj basitçe Laodikea mesajı olarak genelleştirilebilir, ancak bu, O'nun sunduğu mesajın neyi temsil ettiğine dair sığ bir değerlendirmedir. 1856'da Hiram Edson, Tanrı'nın meleklerinin William Miller'a fark ettirip ilan ettirdiği ilk "zaman kehaneti"nin anlaşılmasını genişleten peygamberî bilgileri içeren sekiz makaleden oluşan bir dizi ortaya koydu. Bu sekiz makalede Edson, Yeşaya 7'deki altmış beş yılı doğru biçimde tespit eder.

Miller'in çalışmasının başlangıcı "yedi zaman"ın keşfiydi ve Miller'in hizmetinin adını taşıyan hareketin sona ermesinden yedi yıl önce, tam da o peygamberliğe ilişkin daha derin bir vahiy Millerci Adventizme sunuldu. Bu, ilhamla Laodikyalılar olarak tanımlandıkları yılın aynısında sunuldu. Peygamberlik zamanıyla hesaplandığında, iki bin beş yüz yirmi gün sonra, 1863'te, Miller'in peygamberlik zamanına ilişkin ilk keşfi reddedildi. Advent hareketi için Laodikya mesajı 1856'da geldi ve Rab, içeri girebilip giremeyeceğini görmek için sekiz makaleyle kapıyı sekiz kez çaldı. Hareketin sonunda, Sadık ve Gerçek Tanık, halkıyla birlikte, hareketin başlangıcındaki o ilk zaman mesajıyla beslenerek sofraya oturmak istedi. Halkı bunu yemeyi reddetti ve yedi yıl, yani iki bin beş yüz yirmi peygamberlik günü sonra, halkı, Davut'un anahtarıyla açılmış ve William Miller'in eline verilmiş olan kapıyı kapattı. Kendilerini bir yalanla besleyen yaşlı bir Samiriyeli peygambere geri döndüler ve bir eşek ile bir aslanın arasında ölmek üzere kaderlerini mühürlediler.

1856'da, Protestan boynuzu Görüm Vadisi'nin krizi içindeydi, çünkü görümün olmadığı yerde halk yok olur. 1856'da, Cumhuriyetçi boynuzu da bir kriz içindeydi.

1856 yılı, Bleeding Kansas olarak bilinen Kansas-Missouri Sınır Savaşı'ndaki şiddetli çatışmaların devamına sahne oldu. Mücadele, Kansas'ın Birliğe özgür bir eyalet mi yoksa köleci bir eyalet mi olarak katılacağı üzerindeydi. Çatışma, kölelik yanlısı ve kölelik karşıtı yerleşimciler arasında şiddetli çarpışmaları içeriyordu.

22 Mayıs 1856'da, Güney Karolina'dan kölelik yanlısı Temsilciler Meclisi üyesi Preston Brooks, Massachusetts Senatörü Charles Sumner'a bastonuyla vahşice saldırdığında, ABD Senatosu salonunda şiddetli bir olay da yaşandı. Sumner, "Kansas'a Karşı Suç" başlıklı kölelik karşıtı bir konuşma yapmıştı; bu, Brooks'u derinden öfkelenmişti. Bastonla dövme olayı, kölelik meselesi etrafında Kuzey ile Güney arasındaki artan gerilimleri gözler önüne serdi.

1856 yılında, 1854'te kabul edilen Kansas-Nebraska Yasası'nın yol açtığı siyasi çalkantıya bir tepki olarak Cumhuriyetçi Parti kuruldu; bu yasa, köleliğin yeni topraklara yayılmasına karşı giderek artan muhalefeti tetiklemişti. Partinin ilk ulusal kongresi Philadelphia'da yapıldı ve 1856 seçiminde John C. Fremont partinin ilk başkan adayı olarak seçildi.

Kansas-Nebraska Yasası, Kansas ve Nebraska bölgelerini oluşturdu ve bu bölgelerdeki yerleşimcilere sınırları içinde köleliğe izin verip vermeyeceklerine karar verme yetkisi tanıdı. "Halk egemenliği" olarak bilinen bu anlayış, Louisiana Bölgesi'nde 36°30' paralelinin kuzeyinde köleliği yasaklamış olan 1820 Missouri Uzlaşması'nı fiilen yürürlükten kaldırdı. Yasa, bölgelerdeki kölelik meselesi üzerinde derin bir etki yarattı. Daha önce Kansas gibi, köleliğin yasak olduğu topraklar olarak görülen bölgelere köleliğin yayılma olasılığını açtığı için bölgesel gerilimleri yeniden alevlendirdi. Kansas-Nebraska Yasası'nın kabul edilmesi, Kansas Bölgesi'ne, halk egemenliği oylamasının sonucunu etkilemeyi uman kölelik yanlısı ve kölelik karşıtı yerleşimcilerin akınına yol açtı. Bölge üzerindeki denetim için yürütülen bu rekabet, şiddetli çatışmalara ve 1856'da "Kanlı Kansas" olarak bilinen bir kanunsuzluk dönemine neden oldu.

1856 başkanlık seçimi önemli bir siyasi olaydı. Demokrat James Buchanan, Cumhuriyetçi John C. Fremont ve Amerikan Partisi'nden eski Başkan Millard Fillmore arasında üçlü bir yarışa sahne oldu. James Buchanan seçimi kazandı ve Amerika Birleşik Devletleri'nin 15. Başkanı oldu.

James Buchanan'ın başkanlığı, Kuzey ile Güney arasındaki artan gerilim ve bölünmeleri etkili bir şekilde ele alma konusundaki başarısızlığıyla en çok bilinir; bu durum, görevden ayrılmasından kısa süre sonra Amerikan İç Savaşı'nın patlak vermesiyle sonuçlandı. Başkanlığı, liderlik ve kriz yönetimindeki bu önemli başarısızlıklar nedeniyle Amerikan tarihinin en başarısız başkanlıklarından biri olarak genellikle görülür.

1857'deki kötü şöhretli Dred Scott Kararı, kölelerin — ister köleleştirilmiş olsunlar ister özgür — vatandaş olmadıklarını ve federal mahkemelerde dava açamayacaklarını ilan etti. Ayrıca Kongre'nin Amerika Birleşik Devletleri'nin topraklarında köleliği engelleyemeyeceğini ilan etti. Demokrat Partili Buchanan, kölelik yanlısı Dred Scott Kararı'nı alenen destekledi.

Demokrat Buchanan'ın kölelik yanlısı tutumu, gerilimlerin İç Savaş'a kadar tırmanmasına izin vermekle kalmadı; ülke ekonomisini yönetememesi de 1857 Paniği'ne yol açtı; bu, Büyük Buhan'dan önce Amerikan tarihindeki en büyük ekonomik durgunluklardan biriydi. 1857 Paniği, birkaç yıl süren şiddetli bir ekonomik bunalıma yol açtı. İşletmeler ve bankalar kapandı, işsizlik arttı ve borsa geriledi.

Buchanan'ın başkanlığı sırasında Güney eyaletleri Birlik'ten ayrılma sürecini başlattı ve 1860'ta Cumhuriyetçi Abraham Lincoln'ün seçilmesine tepki olarak kopup ayrıldılar. Buchanan, ayrılma krizine karşı pasif bir yaklaşım benimsedi ve federal hükümetin ayrılmayı zorla engelleme yetkisi bulunmadığını savundu. Bu kararlı eylem eksikliği, ayrılma hareketinin ivme kazanmasına olanak sağladı. Güçlü liderlikten yoksun oluşu ve ayrılma krizini ele almak için kararlı adımlar atma konusundaki isteksizliği, Güney'in Birlik'ten askeri bir direnişle karşılaşmadan ayrılabilmesi için algısına katkıda bulundu.

1860 yılında, Cumhuriyetçi Parti'nin ilk başkanı Abraham Lincoln seçildi. 1 Ocak 1863'te Başkan Lincoln, Konfederasyonun kontrolündeki topraklardaki tüm köleleştirilmiş insanların serbest bırakılacağını ilan eden nihai Köleliğin Kaldırılması Bildirgesi'ni imzalayıp yayımladı. Bu yürütme emri, çatışmayı yalnızca Birliği korumakla sınırlı bir mücadele olmaktan çıkarıp köleliği sona erdirmeye mücadelesine de dönüştürdüğü için İç Savaş üzerinde önemli bir etki yarattı. Köleliğin Kaldırılması Bildirgesi, köleleştirilmiş tüm bireyleri derhal özgür kılmadı. Bu bildiri özellikle Birliğin yetkisinin sınırlı olduğu, Konfederasyonun denetimindeki topraklar için geçerliydi. Birlik kuvvetleri ilerleyip Konfederasyon toprakları üzerinde kontrol sağladıkça bildiri uygulamaya kondu ve bu bölgelerdeki köleleştirilmiş insanlar serbest bırakıldı. Köleliğin Kaldırılması Bildirgesi, Amerika Birleşik Devletleri'nde köleliğin nihai olarak kaldırılmasına giden yolda kritik bir adımdı ve 6 Aralık 1865'te kabul edilip onaylanan ABD Anayasası'na eklenen On Üçüncü Değişikliğin yolunu açtı.

1850'lerden itibaren Cumhuriyetçi boynuz, kölelik meselesinin yarattığı bir kriz içindeydi. Ülkedeki iki temel bölünme, iki temel siyasi düşünce sınıfı tarafından temsil ediliyordu. 1856'da, kölelik karşıtı ve kölelik yanlısı gruplar, kölelik konusundaki görüşlerini savunmak amacıyla Kansas Bölgesi'ne taşındıkça bir ayrışma süreci başladı; tam da o sırada Filadelfya, Laodikya'dan ayrılıyordu. Demokratlar kölelik yanlısıydı ve Cumhuriyetçiler kölelik karşıtıydı.

1856'da, Kanayan Kansas yaklaşan savaşın küçük bir örneğini temsil ediyordu. O yıl kölelik yanlısı bir Demokrat, Cumhuriyetçi boynuzun başına seçildi ve onun etkisiz liderliği, bu yakın son günlere kadar etkisiz bir başkanlığın sembolü haline geldi. O, Buchanan'ın başkanlığının geride bıraktığı karmaşayı temizlemek zorunda kalan ilk Cumhuriyetçi başkandan önce gelmişti.

1863 yılına gelindiğinde, Cumhuriyetçi boynuz Vahiy 13'teki yeryüzü canavarının tarihindeki en önemli yürütme emrini çıkardı. Yürütme emri köleliği ele alıyordu. Bildirgede yer alan bir paragraf şöyle der: "Rabbimizin yılı bin sekiz yüz altmış üçte, Ocak ayının birinci günü, Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı o sırada isyan halinde bulunan herhangi bir eyaletin ya da bir eyaletin belirlenmiş bir kısmının sınırları içinde köle olarak tutulan tüm kişiler o anda, o andan itibaren ve sonsuza dek özgür olacaktır; ve Amerika Birleşik Devletleri'nin yürütme hükümeti, buna askerî ve deniz kuvvetleri yetkisi de dâhil, bu kişilerin özgürlüğünü tanıyacak ve koruyacak ve bu kişilerin, ya da onlardan herhangi birinin, fiilî özgürlüklerini elde etmek için gösterecekleri çabaları bastırmaya yönelik hiçbir eylemde bulunmayacaktır." Kölelik sorununa ilişkin çözüm o noktada tarihsel olarak tamamlanmamış olsa da, Lincoln "herhangi bir eyalette ... köle olarak tutulan tüm kişiler o anda, o andan itibaren ve sonsuza dek özgür olacaktır" diye yazdığında, Anayasa'nın özü tanınmış olur.

Lincoln, 'bütün insanlar eşit yaratılmıştır' diyen Anayasada ifade edilen temel ilkeye geri dönüyordu. Lincoln, Protestan boynuzun kendi temel peygamberliğini — yani kölelik hakkındaki peygamberliği — reddettiği aynı zamanda, temel hakikatlere geri dönüyordu. Bu nedenle, tam da Cumhuriyetçi boynuz kölelikle ilgili tarihteki en önemli 'yürütme emrini' çıkarırken, Protestan boynuz da Musa'nın andı ve lanetiyle temsil edilen kölelik peygamberliği konusunda peygamberlik tarihindeki en önemli yürütme emrini çıkardı. Cumhuriyetçi boynuz temellere dönmeyi seçti, Protestan boynuz ise kendi temelini reddedip kendisine asla geri dönmemesi emredilen şeylere geri dönmeyi seçti.

1863'te Cumhuriyetçi boynuz, Jeroboam ve Rehoboam zamanında eski İsrail'in krallığı nasıl bölündüyse, iki kampa bölünmüştü. 1863'te Protestan boynuz, Jeroboam'ın Bethel ve Dan'daki iki sunağıyla temsil edildiği gibi, yasal olarak Cumhuriyetçi boynuzla bağlandı. İki boynuz tarih boyunca birbirine paralel ilerler ve özellikle 1863'ün tarihi, son günlerin tarihini temsil eder.

Millerci tarih, birkaç peygamberlik uyarısıyla yüz kırk dört binin tarihinde tekrarlanır. Bu uyarılardan biri, Millerci tarihte hedef kitlenin önce hareketin dışındakiler, ardından da bizzat hareketin kendisi olmasıdır. Yüz kırk dört bin hareketinde, Vahiy on sekizdeki iki ses iki hedef kitleyi tanımlar, ancak bu hedefler Millerci tarihin ters sıradadır. İlk hedef Tanrı'nın halkıdır ve ikinci ses hâlâ Babil'de olan Tanrı'nın diğer sürüsüne yöneliktir.

Başka bir peygamberî uyarı da şudur: Her iki tarih de bir kiliseden diğerine intikal etse de, Milleritler Filadelfya'dan Laodikya'ya geçti ve üçüncü meleğin kudretli hareketi Laodikya'dan Filadelfya'ya geçer. Bu, Milleritlerin altıncı kiliseden yedinci kiliseye geçtiklerini ve yüz kırk dört binin yedinci kiliseden, yediye ait olan sekizinci kiliseye geçtiklerini gösterir.

Cumhuriyetçi boynuz, 1863 dolaylarındaki tarihsel süreçte, kölelik yanlısı bir ulustan kölelik karşıtı bir ulusa doğru hareketine başladı. O tarihsel dönemin krizi, bugün "son günler"de de aynı

hasımlar olan iki siyasi partiyi kurdu. Tıpkı o dönemin ilk Cumhuriyetçi başkanının savaşın bitiminden sadece birkaç gün sonra suikasta kurban gitmesi gibi, son Cumhuriyetçi başkan da sembolik olarak suikasta uğradı ve dünya sevinirken sokakta ölü gibi bırakıldı. Ona suikast, İç Savaş sona erdikten yalnızca birkaç gün sonra değil, nihai iç savaş başlamadan hemen önce düzenlendi.

İlk Cumhuriyetçi başkandan önce Amerikan tarihinin en etkisiz başkanı vardı ve son Cumhuriyetçi başkandan önce de aynısı olacaktır. İlk Cumhuriyetçi başkandan önce görev yapan Demokrat başkanın etkisizliği, iç savaşa dönüşen krizi tetikledi ve şimdi aynı etkisizlik yaşanıyor. Son Cumhuriyetçi başkandan önce gelen Demokrat başkan ekonomiyi öyle bir şekilde yönetti ki, o zamana kadarki Amerikan tarihinin en büyük ekonomik çöküşünü ortaya çıkardı. İki boynuz Pazar yasasına kadar paralel ilerler. 1863'te her iki boynuzun da ilk kuşağı başladı ve her iki boynuz için de dördüncü ve son kuşak doğuya dönük olacak ve güneşe eğilip tapınacaktır.

İlyas mesajı, uyarı mesajını doğrulayan Tanrı'nın yargılarıyla daima birlikte gelir. Dünya toplumu şimdi tıpkı tufandan önceki insanlar gibi yaşıyor. Yiyor, içiyor ve ortaya çıkabilecek her türlü sorunu küreselci teknoloji devlerinin çözeceğini bekliyorlar. Tanrı'nın Sözü, dünyanın şimdi büyük bir krizin eşliğinde olduğunu bildiriyor.

'Geceden ne haber?' Bu mesajların önemini kavriyor muyum? Büyük iyileştirici düzenin kapanış çalışmasında tuttukları yeri anlıyor muyum? 'Peygamberliğin güvenilir sözü'ne o kadar aşına mıyım ki, çevremde cereyan eden olaylarda Gelen Kral'ın kapıda olduğuna dair açık kanıtları görebileyim? Tanrı'nın verdiği ışık karşısında üzerime düşen sorumluluğu hissediyor muyum? O'nun vekili olarak bana emanet edilen her yeteneği, mahvolanları kurtarmak için yerinde bir gayretle kullanıyor muyum? Yoksa ılık ve ilgisiz miyim, kötü bir dünyayla kısmen iç içe, Tanrı'nın bana verdiği imkân ve yetenekleri büyük ölçüde kendimi tatmin için kullanıp, davasının ilerlemesinden çok kendi rahatım ve konforumu mu önemsiyorum? Tutumumla, 'dünyada Yedinci Gün Adventistlerinin boruya belirsiz bir ses verdiği ve dünyalılarının yolunu izlediği' yönünde giderek güç kazanan kanaati mi pekiştiriyorum?

Dünyayı günahkârlığı nedeniyle cezalandırmak üzere yaklaşan Tanrı'nın ayak seslerini duyuyoruz. Zamanın sonu kapımızda. Dünyanın sakinleri yakılmak üzere demetler halinde bağlanıyor. Siz de yabancı otlarla birlikte bağlanacak mısınız? Her yıl binlerce ve binlerce ve on binin on katı ruhun mahvolduğunu, günahları içinde öldüğünü fark ediyor musunuz? Tanrı'nın belaları ve yargıları şimdiden etkisini gösteriyor ve gerçeğin ışığı yollarına parlamadığı için ruhlar mahvoluyor. Genel Konferans Günlük Bülteni, 1 Nisan 1897.

Canımla geceleyin seni özledim; evet, içimdeki ruhumla seni erkenden arayacağım; çünkü yargıların yeryüzünde olduğu zaman, dünyanın sakinleri doğruluğu öğrenecek. Yeşaya 26:9.